

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 11. vel. travna 1888.

List 19.

Bratovščina

brezmadežnega spočetja preblazene Device Marije Lurške v farni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani.

Ko je bila l. 1886 cerkev sv. Jakoba v Ljubljani v vseh notranjih delih prenovljena, naznanjali so nekateri pobožni častilci Marijini iskreno željo, naj bi se postavila na kakem primernem kraju tudi kapelica Lurške Matere Božje. Ondašnji za vse dobro verlovneti g. župnik vedel si je pridobiti v ta namen primeren prostor nasproti stranskemu vhodu. Kapelica bila je lično izvedena v podobi lurške jame. Vanjo postavili so prekrasen kip Lurške Matere Božje iz slavne umetnije Mayerove v Monakovem. Podobo blagoslovili so milgosp. knezoškof na dan posvečevanja šentjakobske cerkve. Že poprej, ko je bila podoba še izpostavljena v hiši cerkvenega ključarja g. K. Lahajnarja, so se večkrat na večer zbirali pobožniki krog podobe in so bogoljubno molili rožni venec. A ko je bila v cerkev slovesno prenesena, in očitnemu češčenju izročena, verniki tako radi časté Marijo pred to podobo, da smem pogumno terditi: ni ga trenutka, če je le cerkev odperta, da bi pred kapelico ne bilo pobožnih častilcev. To je pač dokaza dovolj, kakó je češčenje preblazene Device Lurške med našim pobožnim ljudstvom že vkořenjeno. Misliti je bilo torej na to, s katerimi pripomočki bi se dalo to verno češčenje za stalno vtrditi. Prilika se je kmalu našla. Zvedeli smo namreč, da je na Dunaji pri oo. kapucinih vtemeljena bratovščina Lurške Matere Božje, ki je tudi zedinjena z Lurško nadbratovščino. Dobili smo ondotne pravila in po njih sestavili navod za slovensko tako bratovščino. Predloženi načert je ljubljansko knezoškofijstvo odobrilo, in dovolilo, da se smemo obrniti za zedinjenje te bratovščine do nadbratovščine v Lurd. In vodstvo nadbratovščine je rado privolilo v to zedinjenje, ter jo sprejelo v svoje varstvo, takó, da se udje vseh onih duhovnih dobrot vdeležujejo, katere so dovoljene udom nadbratovščine same. Takó je bratovščina po cerkvenih pravilih vstanovljena in smé pričeti svoje delovanje. Da pa se častiti bralci „Zgodnje Danice“ soznaniijo natančneje z namenom, dolžnostmi in odpustki nove bratovščine, sledé prih. „Pravila.“

K začetku Šmarnic.

(Govoril 1. maja v stoljni cerkvi ljubljanski M. Kolar.)

„Zima je že minula, dež je jenjal in prešel; cvetlice so se prikazale v naši deželi.“ (Vis. pesem 2, 11, 12.)

Po starodavni navadi časti vse keršćanstvo mater našega Gospoda in Zveličarja J. Kr. na razne načine. To češenje Marijino, lepa dedšina iz apostolskih časov, je pa tudi tako ljubo, blago in krasno, da ga neki pobožen pesnik pesništvo naše službe božje imenuje.

In res, pr. moji! nekako posebno prijetno čutilo je, videti vas danes v začetku meseca majnika polne pobožnosti in ljubezni zbrane krog prestola matere lepe ljubezni, pred šmarničnim altarcem Naše ljube Gospe presvete Serca. Kristijani lepšajo ta mesec s cvetlicami, venci in lučicami Marijine altarje, in zopet bolj kakor sicer pobožno donašajo darov ljubezni in hvaležnosti ter lepih sklepov. Ta pobožnost pri nas obstoji že več let. V tej cerkvi obhajamo jo danes 32. leto. Kar so nekdanj pobožne žene in device v Rimu pričele, storil je že papež Pij VII s svojim poterjenjem in podelitvijo sv. odpustkov v skupnost vesoljne cerkve in nas s tem spodbudil majnikovo pobožnost s posebno ljubeznijo vsako leto opravljati v počešćevanje presvete Device Marije. Ta mesec je najlepši celega leta. V njem se zbudi vsa narava k spomladanskemu življenju, vse poganja, cvetè in raste. Tisuče in tisuče cvetic se odpira, ptički zopet svoje vesele pesmi stvarniku nebeškemu pojó, tudi človek se nekako oživi in pomladí po dolgem zimskem spanju in obrača se v svoji živi veri h Kraljici majnikovi, Bogu v slavo, Mariji v počešćevanje in sebi v veselje ter duhovni prid.

Marija je najlepša vseh cvetic, zato ji darujemo ta mesec majnik, svoji preljudi Materi, katera nam je že toliko milost pri Bogu sprosila in nam jih še sprosila bo. Letos bomo z božjo pomočjo premišljevali nekatere cvetlice iz sv. dežele, ali Palestine in na Jutrovem, kraje, po katerih je Marija hodila; nekatere potrebne vaje in čednosti, ter iskali bomo na Marijine prošnje pridobiti si jih. Povabim vas toraj, preljudi kristijani, prav pridno hodite k Šmarnicam, z dobrim srcem

slušajte in goreče molite, pa si svesti bodite obilnega in lepo dišečega sadu.

Danes hočemo ob kratkem premisliti Marijo kot naj lepšo vseh cvetlic in naj boljšo vertnarico.

Ti pa, presv. Devica, katera v čudoviti lepoti na rajskem vertu cveteš, glej, zima je že minula, dež je jenjal in prešel, cvetlice so se prikazale v naši deželi: dovoli nam, da Ti jih kot znamenje našega počestčenja ponižno darujemo, in pomagaj nam, da bode tudi v naših srcih se pričela nova spomlad pobožnosti in ljubezni do Tebe in Tvojega božjega Sina Jezusa, da bomo s Tvojo pomočjo in pod Tvojim varstvom cveteli in rastle v dobrih delih.

1.) Sv. Cerkev se v sv. pismu prav velikokrat primerja z lepim vertom, na katerem cvetó vsakoverstne cvetlice, katere pomenjajo verne in njih čednosti. Marija pa je med temi najlepša cvetlica, najbolj dišeča, najbolj popolnoma. „Moj ljubljani je šel doli na svoj vert,“ pravi nevesta v visoki pesmi 6, 1 „Pravični pa cvetè kakor lilija,“ pravi prerok Ozej, in njegove korenine bodo gnale vekomaj.“ (Ozej 14, 6.)

Da bi nam sv. Duh pokazal velikost in veličastvo Marijino, primerja jo močni cedri na Libanu; sočnemu oljkovemu drevesu, da bi nas opozoril na usmiljenje njeno; košati senčnati platani, da bi njeno varstvo nad cerkvijo izrazil: primerja jo lepo dišečemu, cvetèmu vinogradu, da bi naznanil prijetno dišavo njenega življenja. Kedar pa preroki o Marijini lepoti govoré, primerjajo jo s cvetlico vertnico in pravijo, da je najlepša cvetlica, in to po pravici.

Lepe, prijetne in ljube so cvetlice, nedolžne in nežne so, kakor otroci, ki se z njimi igrajo. V njih se posebno kaže, kakor sv. pismo pravi, božja dobrotljivost, moč in previdnost. „Poglejte limbarje na polji,“ pravi naš nebeški Zveličar, „kako rastejo; ne delajo in ne predejo, pa vam povem, da še Salomon v vsi svoji časti ni bil tako oblečen, kakor njih eden.“ (Mat. 6, 28, 29.) Kaj je pač lepšega za človeško oko, pr. moji! kakor je vert, poln raznoverstnih krasnih cvetlic, sneženo belih lilij, rdečih vertnic, višnjevih vijolic, zelenega rožmarina in pisanih nageljnov, kjer se razprostira najdražja dišeča vonjava leskečih se v rumenih solčnih žarkih. — Taka cvetlica, in sicer med vsemi, je presveta Devica Marija. „Ti si kakor cveteče cvetlice v spomladanskih dneh, in kakor lilije ob potokih, in kakor dišeče kadilo v poletnih dneh, kakor rodovitna oljka, kakor cipresa, ki se vzdiguje kviško, in kakor vsajena cedra na libanski gori, in kakor palmovje veje.“ (Sir. 50.) „Kakor palma v Kadesu in kakor zasažena roža v Jerihi, kakor lepa oljka na polji, in kakor javor ob vodi je zrastle visoko Marija, mati lepe ljubezni, spoznanja in sv. upanja.“ (Sir. 24, 18, 19, 24.) „Kakor zapert vert, kakor lilija med ternjem je moja prijateljica med vsemi hčerami, kakor terta je sladak in dišeč sad rodila, in njeno cvetje je častitljivo, in pošten sad.“ (Sir. 24, 23.)

Tudi sv. Cerkev časti Marijo v litanijah kot rožo duhovno, rožo skrivnostno. Že cerkveni očaki, kakor sv. Bazilij in sv. Ambrož, pravijo o njej: Marija je rastla kot nežna cvetlica in je cvetela kot najlepša med njimi. „Eva je bila tern,“ pravi sv. Bernard, „kateri je vse smertno ranil; Marija pa je cvetlica, katera nam je zdravilo prinesla.“ Pokojni Jožef Herman, poseben ljubljenelec Marijin, jo je le „svojo cvetlico“ imenoval, kar je Mariji tako všeč bilo, da ga je nekega dne s polnim jerbaščekom cvetlic obsipala, katere je dolgo hranil.

Zakaj pa se primerja Marija s cvetlico vertnico? Zato, pravi sv. Bernard, ker je vertnica kraljica vseh cvetlic zaradi svoje lepote in dišave, katero razširja krog

sebe. Zakaj se primerja z rožo v Jerihi? Zato, ker so te kot najlepše na svetu bile znane. To pomeni: Marija je kraljica cvetlic, najlepša v raju sv. cerkve. Še ko so ljudje zimsko noč greha spali, nevednosti in revščine v ajdovski slepoti in pod nezmožnostjo Mozesove postave, zrastle je tiho in mirno, z nebeško roso oblivanja in v vsej lepoti kot prijetna vijolica ponižnosti za-se kot božja cvetlica, za sovražni svet pa kot čudovita cvetlica miru in sprave. Ko je pa docvetela in naposled svoje peresa še porudečila v kervi svojega božjega Sina, presadil jo je nebeški vertnar k sebi v nebesa, kjer, kakor sv. pismo pravi, večno srečna cvetè.

„Kakor lilija med ternjem, tako je moja prijateljica med hčerami,“ pravi ženin v vis. pesmi (2, 2). Lilija je druga cvetlica, s katero se presveta Devica primerja. Belo snežena barva lilije je že od nekdaj podoba brezmadežanosti, čistosti in nedolžnosti. Že starodavni pogani so spletali čistim devicam lilijino krono krog čela. Tudi presveta Devica se z lilijo v roki predstavlja. Veliki angelj Gabriel jo v roki derži, ko ji nebeško pozdravljenje prinaša. Na vertu sv. kat. cerkve cvetè še veliko takih, da, cela polja takih lilij, hočem reči, kerščauskih deklet in mladenčev služečih Bogu v brezmadežni čistosti in nedolžnosti. Naj lepša med temi lilijami pa je lilija Marija. Kakor lilija med ternjem, tako je prijateljica moja med hčerami. „Ona edina bila je lilija brez ternja,“ pravi sv. Ambrož. Njena nedolžnost je od nedolžnosti drugih tako različna, kakor so lilije in ternje. In res: Kaj je čistejšega in nedolžnejšega kakor Marija, nad katero Bog, ki je nad angelji našel pomanjkljivosti, najmanjšega madeža ni našel, katera je s čudovitim devištvom Matere Božje iz pozemeljske lilije nebeška lilija postala. Mislite si vse, kar ste kdaj lepega slišali ali brali o tej presveti Devici; spomnite se, kako sama večna Modrost vse bogastva milosti na to milosti polno izliva, in če bi potem ta lilija v vsej svoji lepoti in krasoti stala pred vami, smete za gotovo še reči: Taka ni tista rajska cvetlica, njena lepota še moje misli in zapopadke presega. Tako je tedaj presv. D. M. kraljica cvetlic, najlepša vertnica, najčistejša lilija v vertu Gospodovem.

2.) Marija je pa tudi najboljša vertnarica cvetlic, pospeševalka lepih čednost, mogočna priprošnjica pri Bogu. Kdor Marijo vredno časti, je njen poseben otrok in ljubljenelec, in ona kakor ljubeznjiva mati skerbi, da na potu skušnjav in zapeljevanj ne zajde, ampak vestno ohrani rudečo vertnico božje ljubezni in ljubezni do bližnjega ter lilijo nedolžnosti.

Sv. Leonard Porto-Mavriški pripoveduje o junaškem vitezu, kateri se je pa dolgo časa prav nejunaško vojskoval proti svetu in grehu. Nekega dne podá se ta vitez na daljno pot snubit nevesto. Hitro zasede čilega konjiča, se pokriža in zdirja proti bližnjemu mestu. Naproti mu pa pride čudovito lepa devica, serčno zgrabi konja za uздо, ga derži ter zakliče: „Kam pa, gospod vitez?“ Vitez stermí nad serčnostjo te prečudovite device in je ves v zadregi, čez nekaj časa pa vendar pravi: grem snubit si nevesto. Kake neveste si iščeš, pravi devica, ali bi ne hotel z mano se zadovoljiti? Ne poznam te, blaga gospa, odgovori ji vitez. Ako me izvoliš, kmalo ti bom povedala, kdo sem, pravi prelepa podoba. Jaz tebe že dolgo poznam in tudi ti poznaš mene: jaz sem hči Joahima in Ane in ako me sprejmeš za nevesto, bova čez 14 dni v nebesih obhajila ženitnino. Ali si zadovoljen? Ves zavzét nad to ponudbo se vitez vdá, devica mu pa perstan natakne in mu reče: Pojdi tje in spovej se še vseh svojih grehov, čez 14 dni se zopet vidiva v nebesih. To reče in zgine. Tako se je tudi zgodilo. Čez 14 dni vitez res umerje. O srečna smert,

o blaga zaročitev! Marija kot najboljša vertnarica ohranila je svoje čednosti, skerbi in varuje pa tudi nas, da bi ohranili svoje cvetlice, čednosti, da bi v njih cveteli in rastle ter blagodejno vonjavo lepih zgledov razširjali med svet. Toda veliko jih je na svetu, kateri iščejo samo dobre volje in veselja, kakor bi vedno ženitovanje obhajali; vse ljubijo na svetu, samo najlepšo devico Marijo, Mater Božjo, ljubijo taki ljudje pa malo.

Jaz jo že ljubim, pravi marsikdo. Toda kako majhna je ta ljubezen! Ako v resnici ljubite, pr. m., to cvetlico, strezite ji pridno! Glejte, kako skerbi vertnar za tisto cvetlico, katero najrajši ima. Vedno gleda, kako raste in cvetè, zjutraj, opoldne zvečer jo ogleduje, šteje peresca njena, jo opazuje in se veseli nad njeno prijetno vonjavo sto in stokrat.

Tako storite tudi vi, pr. posl.! Ljubite to cvetlico, ljubite jo bolj, kakor ste jo morda ljubili do zdaj. Ljubite jo pa tudi močno, serčno s čednostmi. Mati Božja ni zadovoljna s praznimi zunanji oblikami; pobožnost mora biti serčna, pa tudi v delih se mora kazati. Marija hoče tudi od vas bogoljubnega sadu. Bodite rudeče vertnice ljubezni do Boga in do bližnjega, tihe vijolice ponižnosti, bele lilije nedolžnosti v zatajevanji in samoti sredi spridenega sveta. Vonjava lepih zgledov pravega kersčanskega življenja naj svoj prijetni duh razširja. Tedaj boste Marijo ljubili zares. Posebno jo pa ljubite v majniku svojega življenja, kjer sta telo in duša še čversta in zdrava, ko je serce še občutljivo za lepoto. Kasneje se to ohladi in življenja majnik se več ne poverne. Ljubite Marijo najlepšo cvetlico. O njej veljajo besede sv. pisma: „Vidile so jo hčere in jo močno blagrovale; kraljice in žene so jo hvalile.“ (Vis. petem 6, 8.)

Tako naj tedaj cvete in raste v našem sercu v vsej svoji lepoti nebeška vertnica in bela, rajska lilija bolj in bolj. Že kot malim otrokom bilo nam je sladko ime Kraljice majnikove. Ljubili smo jo in veliko zupanje imeli do nje. Ljubimo jo tudi v majniku svojega življenja, v poletju svojih dni, pa tudi po zimi svoje starosti. Ljubimo jo, dokler nam ne ugasne naše utrujeno serce; pa tudi še takrat jo ljubimo, saj z imenom Jezusa in Marije v sercu in na jeziku hočemo živeti in umreti.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XI. Boskov „sivec.“

Drugikrat se je vračal Bosko po ulici sv. Maksima. Iz za drevesa ob potu sproži nekdo puško. Ali smodnik se ne vname. Bosku se ne zgodi nič žalega. Toda razbojnik plane z vso silo nanj, da bi ga kako drugač poderl na tla. V največji sili prikaže se vnovič zvesti „sivec.“ Tudi zdaj reši svojega varovanca iz smertne nevarnosti. Kakor po navadi, ga spremlja domu, da bi se mu kaj ne pripetilo.

Neko noč, ko se je bil Bosko zopet zapoznil v mestu, napade ga cela druhal tacih potepuhov. Po cesti gredé zapazi, da nekdo z veliko gorjačo v roki teče za njim. Bosko zbeži. Ali hudodelnik ga naglo doteče. Že zavihti palico nad Boskovo glavo. Bosko — v skrajni sili — sune z vso močjo v napadnika. Zgrudi se na tla, ihteč: „mertev sem! mertev sem!“ Bosko méni, da ni več nevarnosti. Ali kar berzo se pokaže tu nekaj črnega — tam nekaj črnega — sumljivi ljudje pred njim — za njim: povsod okoli. Kaj je storiti? Uteči

ni nikakor mogoče! Zopet se zasliši rjoveč glas zvestega sivca. Razjarjeni pes v trenutku razžene ponočno druhal. Kedor ni hotel čutiti sivčevega zobovja, pobral je pete. Miren, brez vse nevarnosti dospè Bosko do doma.

Večer je. Gosta tema že se je ulegla na zemljo. Bosko hoče iti še v mesto, češ, da ima opravke. Mati Marjeta, vedno v skerbeh radi sina, prosi, naj nikar ne hodi tako pozno, ker dobro vé, da sovražniki vedno preže nanj. Ali Bosko ostane pri svojem sklepu.

Toda stopivši iz hiše, najde pred hišo svojega sivca. Kaj to pomeni? Žival stegnula se je, kakor je dolga, naravnost čez pot. „Sivec, proč!“ — zakliče Bosko. Ali sivec se ne gane. Goni ga drugič, tretjič — pes vselej jezno zarenči, kakor bi hotel odločno pokazati, da ga ni volja iti. „Saj vidiš,“ pravi Marjeta, „saj vidiš, da ne gre. Pes je pametnejši, kakor ti. Ostani vendar doma in nikar se ne podajaj v nevarnost.“

Bosko še enkrat poskusi, da bi spravil termoglavca psa s poti. Ali vse zastonj! Moral se je vdati. Poverne se nazaj v stanovanje.

Komaj mine četert ure, kar priteče nekdo naznanit, da naj Bosko gotovo ostane doma. V obližji oratorija — je dejal — se klatijo štirje človeki, kateri nič dobrega ne kažejo. Bog vé, kaj bi se bilo zgodilo, če ne bi bilo zveste živali, ki je slutila, da se bliža nevarnost.

Nekega večera so se otroci igrali na dvorišči. Kar se prikaže velik pes med njimi. Nekteri so ga že hoteli zapoditi. Toda eden dečkov radostno zavpije: „Saj to je sivec, Boskov sivec!“ — Nebo se je takoj zjasnilo. Otroci — vsi veseli — gladijo in božajo korenjaškega psa, vlečejo za koccine, za ušesa, plezajo mu na herbet. Saj so že toliko slišali o Boskovem sivcu, a videli ga še niso nikoli. Peljejo ga v obednico. Resno in ponosno stopa okoli mize. Dečki — in tudi Bosko sam, ponujajo mu kruha, mesa, vode, — ali pes se nobene jedi ne dotakne.

„Če ti ne diši“, pravi Bosko, „pa utegneš zopet iti. Peljite ga venkaj!“ Mladeneč mu pokaže pot do vrat.

Tisti večer prišel je Bosko nekoliko prej domú, kakor po navadi. Na potu pa je srečal znanega plemenitaša, ki se je peljal skozi mesto. Povabi ga, da prisede k njemu. Zvestemu psu se je morda to nenavadno zdelo, zato se je hotel prepričati, je-li njegov varovanec doma, ali ne. Radi tega je obiskal sirotišnico.

Ali ta čuvaj se ni prikazoval samo v Torinu, tudi drugje.

Leta 1866 bil je v Murialdo del Castelnovo, na svojem domu. Hotel je obiskati svojega prijatelja. Na potu ga je noč prehitela. Moral je skozi velik gozd, v katerem se je rada klatila roparska druhal.

„O da bi vendar imel tukaj svojega sivca!“ si misli Bosko.

Kar zagleda psa pred saboj. Nevarnosti res ni bilo tisti večer nobene. Ali „sivec“ je kazal pot, da ni zašel v temnem gozdu.

Dospevši do svojega prijatelja, dobi tam več gostov zbranih. Le-ti se niso mogli dovolj načuditi Boskovemu psu. „Kako lepega psa imate! Pa še nikoli ga nismo videli pri vas i. t. d.“ Ponujali so mu raznih jedil, ali „sivec“ ni maral ničesa.

Preteklo je celih 17 let. Razmere Boskove so se spremenile. Sovražnike njegove je Bog ponižal in ni se mu bilo več bati za svoje življenje. Tudi sivec se ni več prikazal.

Leta 1883, — 12. febr. — pripeljal se je Bosko od nekod z zadnjim vlakom v Torin. Na kolodvoru v Bordighiera izstopi. Spremlja ga Don-Durando, eden njegovih duhovnov. Od kolodvora do salezijanskega

doma je še precejšen kos poti. V oratoriji se niso nadejali, da pride, zato ga ni nihče pričakoval na kolodvoru.

Bosku je bila pač pot dobro znana. Ali on se je navadno vozil in vedno samo po dnevu. Durando pa še ni nikdar hodil ondukaj. Noč je temna, nebo zakrito. Vsled deževja poslednjih dni so pota omehčana in razdejana.

Kjube temu se podasta na pot. Na prvo je šlo dobro. Zapustivši pa zadnje hiše za herbtom, sta imela tako temo, da nista videla skoraj roke pred saboj. Zašla sta.

„Tu sem, oče! Tu sem!“ kliče Durando. Zdelo se mu je, da se pred njim nekaj sveti. Menil je, da je cesta. Ali komaj se Bosko dvakrat prestopi, nepričakovano obtiči v globokem jarku. Voda mu je čez kolena.

Durando je bil ves prestrašen. Nič si ni vedel pomagati; zgubil je zavest, kaj in kako. Lasje se mu še bolj ježé, ko nakrat zapazi in čuti, da se tik njega nekaj velicega premika. Pazite, Bosko!“ zavpije, „kaj je tukaj? kaka grozna žival je pred nama!“

Ni se sicer razločno videlo, ali Bosko vendar takoj spozná svojega nekdanjega „sivca.“ Toda — ali je mogoče? Morda kak naslednik njegov? Vendar: stopa ravno tako, velik je ravno tako, postava vsa taka — gotovo! moj „sivec“ je tukaj!

Zvesta žival se berž dá spoznati. Veselo skače in laja okrog Boska, kakor bi hotel reči; nič se me ne bojte, saj sem vaš stari prijatelj. Iz vsega njegovega vedenja se je spoznalo, da hoče, naj gresta popotnika za njim. Bosko se prav nič ne obotavlja, Durando — še vedno prepaden — nič prav ne zaupa novemu vodniku. Ali „sivec“ je bolje spoznal pot, kot on. Gredoča za njim, sta takoj prišla na cesto. Spremlja ju prav do vrat, in ne loči se prej od njiju, dokler ne zgineta v poslopji. Ali tudi Bosko se je isti večer ločil za zmeraj od svojega zvestega čuvaja — vdanega mu „sivca.“ (Dalje nasl.)

Posvečevanje nedelj po železnicah, tovarnah, prodajalnicah, delavnicah.

Nesreče na železnicah, po kazališčih, pri hribo-lazcih godijo se v sedanjem času tako pogostoma, da skoraj noben teden ne preteče, da nam nebi časniki o njih poročali. Zaman je previdnost, nesreča se pri-petí nepričakovano, ne da bi se vedelo za vzrok.

Ako bi se ozirali na prve zapovedi, katere so vladale človeštvo, spoznali bi morda vzrok vseh teh nesreč. Človeštvo hoče Boga pozabiti, Bog pa pozablja človeštvo, ter ga prepušča njegovim lastnim močém in otemnjenemu razumu. Pravi verni vedó, kaj je največ vzrok teh nesreč, namreč oskrunjevanje in onečesčevanje nedelj in praznikov.

Božja zapoved je jasna:

„Posvečuj soboto.“ V tej zapovedi ni nikake iz-jeme za železnične družbe, za voznike in prodajalnice, tovarne itd.

Zabavni vlaki se navadno le ob nedeljah odrede in v ta namen se tudi voznina zniža. Sploh se podpi-rajo vsa sredstva za prelomitev Božje zapovedi. Koliko železničnih, tovarniških, rokodelskih oseb in služabnikov bilo bi veselih, ko bi bili v nedeljo službe prosti, da bi zamogli svojim verskim dolžnostim zadostiti, in vsaj en del dneva v krogu svoje družine preživeti. Toda ne! ne dovoli se jim to veselje, kajti ravno v nedeljo morajo

streči zabavnim vlakom, tovarniškimi in drugotnim go-spodarjem. Če se pa vendar izjemno enemu ali drugemu dovoli pol dneva počitka, ne pozabi se rajše mu po-poldan prosto pustiti, in tako ne more spolniti svoje glavne verske dolžnosti.

Moderno društvo propada sedaj pod poganstvo, kajti starodavni narodi so odločili en dan v tednu za božjo čast. Hesijod, Homer in drugi pisatelji spričujejo, da so skoraj vsa ljudstva sedmi dan posvečevala ter ga zvala solnčni dan. Philo pravi, da je bil to praznik vsega sveta. Judovski zgodovinar Josephus Flavius je dejal: „Mnogim starodavnim narodom je bila naša po-božnost tako všeč, da ni bilo nobenega gerškega mesta in skoraj nobene barbarske dežele, kjer bi delo sedmi dan ne bilo prepovedano.“ To so bila mišljenja poganov, gotovo izvirna izročila božjega razodenja. Ali bi ne bila tudi kerščanska ljudstva srečnejša, če bi bila zve-stejša zapovedim Gospodovim?

Zapoved Božja je dovolj jasna: „Šest dni opravljaj svoja dela; sedmi pa je dan Gospoda, tvojega Boga.

Ta dan ne opravljaj hlapčevskih dél ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla, ne tvoja živina, ne ptujec, kateri je pri tebi.“

Zapoved je toraj prav razločna, in da bi jo še bolj zaterdil, blagoslovil je Gospod njega, kateri jo spolnuje.

Nasproti pa grozi oskrunjevalcem sobote: „Izločijo naj se iz človeške družbe in kaznujejo se s smertjo!“

Ali ni skrajni čas, če hočemo varno po železnicah potovati, po tovarnah delati itd., da se prepreči novošegna brezbožnost in zaničevanje Božjih zapovedi? Se li ne bi mogle ostrejši postave napraviti, tako kakor na An-gleškem in po Zedinjenih državah, ter tako železničnim in drugim obertnijskim družbam zabraniti, da bi brez sile Božje zapovedi ne prelomljevali? Na to zastav-ljen je blagor v državi. Naj bi se združili vneti kato-ličanje, kateri imajo um in serce, ter se skupno pote-zali po postavni poti za zverševanje in natančno spol-novanje Božjih zapovedi. Naj prvo naj bi z dobrim zgledom kazali, kako naj se nedelja posvečuje, potem pa se z besedo in peresom po peticijah potegovali za spolnjevanje Božje zapovedi. Na naši strani imamo v tej zadevi vse protestantovsko ljudstvo, ki ima še kaj vere. Ne pozabimo, da ako se kak narod pogumno in vstrajno za sveto reč borí, končno gotovo namen doseže.

Č a s.

Govoril g. Jožef Pihlar v kat. družbi.

(Konec.)

Drugič: Čas je dolg. Leto ima 365 dni. — O koliko se mora v enem letu poljedelec truditi in mučiti, koliko izdelujejo razni rokodelci v enem letu obleke, obutala, mizarstva, kovine, i. t. d. Koliko se mora delati v raznih tovarnah ali fabrikah, koliko blaga more kupec v letu spečati. Oh koliko truda je treba, koliko pota teče od čela Adamovih otrók, koliko vročine in mraza se mora prestati, koliko žuljev marsikteri pri težkem delu dobi v teku enega samega leta! Lejte, to vse pa le za ljubi kruhek, za denar, za premoženje!

O kako dolgo dolgo je leto, ako vse to pomislimo.

Kakor se pa trudimo in delamo za telesne potrebe, toliko več moramo skrbeti in delati za čast Božjo in za zveličanje neumerjoče duše. Naš Gospod in Zveličar je rekel: Kaj pomaga človeku, ako vesoljni svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi?

Iz tega vidimo, da ako le hočemo, imamo dosti časa skrbeti in delati za večnost. — Nobeden se ne

bo mogel izgovarjati, češ, nisem imel časa skrbeti za dušni blagor.

Čas se zdi dolg tistim, kateri v stiskah in nadlogah v gotovem času pomoči in rešenja pričakujejo; o kako dolge so ure in dnevi do časa, v katerem pomoč pride!

O kako je čas dolg bolnikom v bolniški postelji! O kako dolge posebno so noči ubogim terpinom!

Čas je dolg, ali niste mar že slišali tarnanje: „O kako je dolgčas. O! kako se dolgočasimo“ ni pre-stajati! Vzrok takega dolgočasa pa je ali lenoba, ali pa prenasitenje z zemeljskim veseljem. —

Ako premišljujemo vsega pričujočnost Božjo, da je Bog pri nas; ako se svojih grehov spomnimo (kajti grešniki smo vsi), za katere je treba pokoro delati: nam ne more biti dolgčas.

Ako imamo le podobo križanega, ali kako drugo sveto podobo v sobi, ako imamo kerščanske bukve ali rožni venec in če tudi to vse nimamo, ako le znamo najpotrebnejše molitve, nam nikdar ne more biti dolgčas.

Ako pod milim nebom gledamo prelepo Božje stvarjenje, zemljo, solace, luno, zvezde i. t. d. in se spominjamo vsegamogočnega Stvarnika, kateri je tudi predobrotljivi naš — Oče; tedaj nam nikdar ne more biti dolgčas.

Kdor se mora učiti, kdor ima kako službo, delo, opravilo, kdor ima opraviti z otroci, posli i. t. d., tistemu ne more nikdar biti dolgčas, razun, če dolžnosti svojega stanú v nekaj pušča, ter se lenobi vdá.

Tretjič. Čas je dragocén; da, neizrekljivo dragocén zaklad je čas, ker na čas je večnost zastavljena; kajti kar bomo v času sejali, to bomo v večnosti želi.

Gospod naš Jezus je rekel: „Delajte, dokler je še dan; to je, dokler je še čas; kajti pride noč, v kateri nobeden več delati ne bo mogel. Pogubljeni v peklu si v obupnosti najbolj to očitajo, da niso danega si dragega časa v dušno zveličanje porabili. Če tedaj še enkrat pomislimo:

Čas je kratek — moramo toliko bolj marljivo delati za svojo večno srečo in se ne izgovarjati: Saj imamo še čas!

Če pomislimo: čas je dolg, moramo spoznati, da imamo, ako le hočemo, dosti časa, da skerbimo za ne-umerjočo dušo.

In premišljevanje, da je čas dragocén, mora nas spodbujati, da ta zaklad, ta talent, od Boga nam dani, tako naložimo, da bomo enkrat v večnosti vživali preobilne obresti tega zaklada.

Poraba časa pa je v besedah: moli in delaj! Kdor to prav zveršuje, bo časno in večno srečen. Kdor jenja moliti, začne grešiti, — z grehom se pa čas zgubi, zapravi; zgubljeni čas — zgubljena večnost!

Kdor pa neče delati, je lenuh, in lenoba, kakor sveto pismo pravi, je začetek vsih pregréh, slednjemu pa tudi veljajo besede pesnika Val. Vodnika, ko pravi:

Lenega čaka
Stergan rokav,
Pal'ca beraška,
Prazni bokal.

Hvaljen bodi J. Kr.!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Zahvala Sv. Očeta Leona XIII Slovencem za njih pismo verne vdanosti.)

Znano je, da je bil odbor Ljubljanski za papeževo mašno 50letnico poslal prekrasno pismo verne vdanosti

sv. Očetu Leonu XIII. Nato je knez Windischgrätz kot načelnik omenjenega odbora od papeža dobil prav priserčen odgovor po kardinalu Rampollu. Načelnik knez Windischgrätz pa je po poslancu gosp. kan. Klunu poslal papežev odgovor prelatu gosp. dr. A. Čebašku, da naj se razglasi po katol. časnikih in rokopis potem priloži k drugim zadevnim pismom. Glasí se tako-le:

Prevzvišeni knez!

Prespoštljivo pisanje, s katerim ste Vi, Prevzvišeni gospod, in slavni odborniki za poslavljanje mašniške 50letnice naj višega Pastirja darovali častitanje in voščila Njihovi Svetosti, bilo je s posebnim veseljem in spoštovanjem od Njih sprejeto. Pisanje namreč je razodevalo občutke previsokega češčenja in ljubezni, podpisani odborniki so svojo nalogo spočili s tako izurjeno gorečnostjo, da Ljubljanska škofija večega spričevanja svoje vdanosti do S. Sedeža in do Njih Svetosti ni mogla bolje skazati. Torej bodo Sveti Oče vedno v hvaležnem spominu ohranili Vašo Prevzvišenost, Vaše odborne tovarše in ljubljanske škofije vernike pa njihovega Pastirja, in goreče bodo prosili vsegamogočnega Boga, da z vso obilnostjo nad nje nebeških darov razlija.

Želijo pa Vam dati ob enem zastavo Svoje očetovske ljubezni, ter Vam vsim sploh in vsakemu posebej Apostoljski blagoslov z vso priserčnostjo in radostjo podelé.

To Vaši Prevzvišenosti nazniti so mi Najviši Pastir zapovedali. Z veseljem se podveržem tej dolžnosti, in k temu naznanjam Vaši Prevzvišenosti tudi svoje občutke prav posebnega spoštovanja, ter vso srečo in blagor Vaši Prevzvišenosti od Boga prosim.

V Rimu, 23. aprila, 1888.

Popolnoma vdani

kard. Rampolla l. r.

Prevzvišenemu knezu,

Ernestu Windischgrätzu
v Ljubljani.

Iz Leskovca, 3. maja. Srečno smo potovali v večno mesto Rim, in nekateri tudi v Neapolj in Pompej; vernili smo se tudi srečni in zadovoljni na svoj dom. Da se nam je pa tako povoljno godilo, imamo se zahvaliti vodjam, ki so mnogotero sitnost in težavo z nami prenašali; pa kdo je med njimi največ delal? Kdo je hodil točno k posvetovalnim shodom, kdo nam programe za drugi dan prinašal? Kdo je skrbel za vozove, za red v njih? Kdo prinašal in odnašal poštné zadeve? Kdo zamenjaval denar? Kdo berzobjavil, dopisaval v časopise? Duša romarjem s Kranjskega je bil blagi gospod Mihael Arko, in v svojem imenu in imenu mnogih, ki so mi naročali, se mu tukaj preserčno zahvaljujem ter kličem: Gosp. Mihael, Bog Vam stotero poverni!

Dr. J. Sterbenec, dekan.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) 9. septembra zjutraj zgodaj šla sva na jugo-

zahodnji kraj beneškega mesta, „Satore“ imenovani. Tu je staja malega parobroda, ki prevaža ljudi k suhi, celinski zemlji, na kraj, „Fussine“ zvani. Od „Fužin“ dalje v Padovo derži lepa velika cesta za vozove in pešce; pa tudi ravno po tej cesti se vozijo „omnibusi“ po železnih šinjah s parnim strojem. Vsa ta vožnja od Benedk do Padove po vodi in suhem je prav po nizki ceni. Pot pelje od morja preko naj lepših krajev, osobito ob kraji z imenom „Dollo (Dol)“. Poleg ceste je vedno vodovod iz morja do Padove, drugo stran vodovoda zopet lepa cesta; preko vodovoda so umetni, odpirajoči se mostovi. Po vodovodu plovejo barčice in čolni. Vodovod obroblija prijetni drevoredi. To in ono stran vodovoda je lepa cesta, oboje obroblijejo krasne in umetno postavljene hišice, poletni gradiči, letnice beneške in druge gospode. Ti gradiči so zidani v vsakoverstnih stavbenih slogih; poleg njih so velekrasni in umetni vertovi in gaji, parki z malimi jezerci. Na gradičih, pred njimi in v vertéh so razpostavljeni vsake verste marmorni kipi in predstave iz zgodovine in mitologije poganske; pa tudi kipi iz krščanstva. Vse omejeno se verstí drugo poleg drugega po obedveh straneh vodovoda poleg ceste, 5 ur hoda daleč proti Padovi. Lepšega kraja nisem našel v Italiji, v srednji in dolnji ne, kakor je ta; istinito, nekak zemeljski raj.

Ali greh, hudobne strasti, bolezni in druge težave, smert — spreminjajo najlepše kraje na zemlji tudi v solzno dolino. — K tebi vpijemo zapuščeni otroci Eve, v dolini solz zdihujemo — o Marija, Božja in naša Mati!

V Padovo došla sva ob 9 predpoldne. O 9½ stopiva v slavno baziliko, v veliko svetišče Božje in ljubega sv. Antona čudodelnika, k slavnemu grobu ponižnega serafinskega duhovnega sinu sv. očeta Frančiška in neprenehljivega velikega čudodelnika v sv. kat. Cerkvi. Kako je ginjena duša in serce pretreseno, tega pero ne opiše in jezik ne dopové, vselej ko namreč človek pristopi k grobu ljubljence Jezusa in Marije, tega vel. pomočnika, dobrotnika in priprošnjika našega.

Od ranega jutra do poldneva se vedno opravljajo ss. maše na grobu njegovem. Bila sva na prvo pri 3 ss. mašah po redu pri oltarju nad slavnim grobom sv. Antona. Opravila sva spoved, jeden v nemškem jeziku, drugi pa v slavenskem, kajti en redovnik iz reda sv. Frančiška, minorit-konventualec, je Slavén iz Dalmacije, Fra. Negro. Spoveduje se tu v mnogih jezikih. Sv. obhajilo se deli med vsako sv. mašo na grobu Svetnikovem. Romarji vedno prihajajo in odhajajo. Vedno se tu ponavlja responzorij: „Ako iščeš znamenja čudežev“ i. t. d.

Dragi, bodisi kedorkoli, ako še kaj dvomiš nad čudeži in čudežno pomočjo sv. Antona, neprenehljivega čudodelnika; le sem dojdí in poglej cerkvo, grob in čudeže v dragem marmorju, v srebru in zlatu, in druge tu vpodobljene; poglej verno trumo romarjev, ki se Svetniku in ob enem Bogu zahvaljuje za prejete milosti in dobrote na duši in na telesu, za čas in za večnost, tudi prav čudežne; poglej trumo vernih, kako milo prosijo vsakoverstnih pomoči in dobrot vel. služabnika in ljubljence Božjega, sv. Antona P. Pogledaj, pravim. — Misiš, da je to vse tje v en dan tukaj? O, ni ne; ljudstvo verno dobro zna, kaj je zadobilo in po kom je že toliko dobrot, da, celo po čudežih, prejelo. — Ni zastoj takovih in tolikih darov in spominov ljudstvo nanosilo. — Toraj zaupaj in nikar ne dvomi! —

Popoldne opravljali smo molitve, zahvale, pripočila in čiščenja pri grobu sv. Antona. Moram spoznati, da po počesčevanju sv. Antona P. v tem svetišču je tudi moje slabotno in utrujeno truplo nova moč prešinila in me okrepčevala vso dolgo pot. Položil sem bil na

sv. grob romarsko svojo palico, da mi bo v posebni spomin tega ljubljene svetnika Božjega in velikega dobrotnika in pomočnika mojega.

Na to ogledava staro cerkev, greva v njo iz grobne kapele sv. Antona; pa je tudi pot v njo iz zakristije in samostana. Čudokrasne bazilike, nje lepote in umetnosti ne bodem opisoval, ker potreba bi bilo obširne kujige. Žal, če tudi nemci imajo o tem in družih svetiščih obširno popisovanje; mi Slovenci pa le tu in tam nekoliko.

Ob 4 popoldne se posloviva od slavnega, s tolikimi čudeži poveličanega groba ljubega sv. Antona Padovanskega. Obiskala sva veličastno cerkev sv. Justine mučnice. Cerkev ta je silo velika, ima dragocene marmorne oltarje, kronana je s peterimi visokimi kupolami. Delf se cerkev v tri ladije, zidana je v obliki trojnejedinega križa na papeževi palici. V cerkvi in v kripti pod njo je shranjenih obilno število sv. trupel in sv. ostankov svetnikov in svetnic Božjih. V koru prezbiterija so sedeži in v zakristiji omare, umetniško izbuknjeno delo, da mu ga je najti malo enacega. Cerkev bila je benediktinskega reda; poleg nje velikansk samostan, sedaj vojašnica.

Iz Padove greva po lepem in prijetnem kraju proti jugu; cesta pelje vedno za vodovodom; razgled je prijeten in zanimiv na tirolske, in dalje na švicarske, v nebo kipeče gore in planine; na krasno Veronsko ravnino in padovanske bližnje lepe hribove, nasejane z gradovi, cerkvami in belimi hišami.

Dve uri hoda od Padove prenočila sva pri grofovskem kmetu. Po večerji mladi oče in mlada mati pokleketa z otročiči, in sv. rož. venec molijo tako-le: Oče z dečki moli jedno kitico; mati z deklicami odgovarja; potem drugo kitico moli mati s hčerkami naprej, oče s sinovi odgovarja; tako se koralno verstijo do kraja molitve, vsi lepo jednoglasno besede izgovarjaje; na to zapojó prav milo-lepo lavret. litanije; posebno miločutno in čvrsto so peli mali otročiči, jako lepo vbrano.

„Iz ust otrok in dojenčikov si, o Gospod, si hvalo napravil.“ Blagor očetu in materi, ki z otroci in družinico tako lepo Boga molijo in s svetimi pesmami slavo Božjo in bl. Device Marije pveličujejo! —

(Dalje nasl.)

Nagle in neprevidene smerti — reši nas, o Gospod!

V sredo velikonočnega tedna pride 77letna Barbara H. k spovedi. Po dolgem čakani je poslednjič ona na verati. Ravno se napravi od spovednice, kar se oberne še enkrat s prošnjo: „Častiti gospod, prosim odpustite, da sem prišla danes, akoravno sem vedila, da bode mnogo spovedencev. Toda nocoj v noč me je neutegoma zbudil glasni, razločni klic: „Priatelj, le še na eno besedo!“ Tu sem si mislila, ker se zdaj toliko sliši, da je kdo zadet od mertuda, moram precej danes iti k spovedi.“ — To izreki podá se k naši Lurški kapeli, kjer je mislila položiti majhen darček; denar se ji izmuzne iz roke, in ko ga hoče na tléh poiskati, se zverne — zadeta od mertuda. Zdajci je bila za popotnico obhajana in prejela je sv. poslednje olje; za vse te milosti se je še razumljivo zahvalila, in potlej ni več spregovorila; čez pet dni se je ločila pohlevno in mirno.

Ranjca je vsak dan molila sv. Barbari na čast za srečno zadnjo uro in je prav posebno cenila daritev sv. maše. Zato je priprosta stara mamica dosegla take milosti, da zarad njih moramo Boga častiti in hvaliti.

Razgled po svetu.

Na Dunaju je delala te dni velik šum pravda poslanca Schönererja, ker je v noči pred smertjo nemškega cesarja Viljema prihrumel z 28 tovarši v vredništvo judovskega lista „N. W. Tagblatt“ in se tam grozil vrednikom. Obsojen je bil na 4 mesce težke ječe in na zgubo plemstva, ter zgubi tudi poslanstvo. Na Dunaji imajo veliko sočutje zanj kot silnega nasprotnika judov, pa tudi je pri mnogih ne majhno protičutje, ker je Schönerer velikonemec in ki je po svojem divjem značaju tudi že marsikaj hudega vzrokval.

Drugi šum na Dunaju je zbudil dr. Lueger.

Dunajčan dr. Lueger je v državnem zboru novosegno šolo neusmiljeno šibal in dokazoval, da nova šola je zgoli strančarska in služi zgoli strančarskim namenom. Levičarji in judje so kričali „joj,“ kadar jim je ktero do živega pritiskal; pa nič ni pomagalo. Terdil je, da učitelj, ki bi se prederznil sedanjí stan na ljudskih šolah grajati ali ki celo zboljšanje nasvetovati, ima precej preganjavce za petami; kdor se ne vklanja liberalno-judovskemu časništvu, ta je zgubljen, ovajajo ga ovaduhi liberalne stranke. Neki judovski časnikar na Dunaju, pravi dalje, se je očitno hvalil, da on postavlja nadučitelje. Dela se zato, pravi dalje, da se (po Liechtensteinovem predlogu) reši judovskega vpliva.

Rim. Darovi, ki so došli sv. Očetu za mašno 50letnico, se bodo razdelili na več delov. Naj dražji darovi hranili se bodo v posebnem muzeju, ki se bo imenoval „museo Leonino,“ Leonišče; manj drage pa potrebne darove bodo razdelili v razne misijone, druge pa ubožnim cerkvam rimskim, laškim in v druge dežele. Ostali darovi, kakor tudi kar je v denarji, ostanejo premoženje sv. Stola.

Izseljevalci. V Ameriko je zopet dospelo silno število novih naselcev. in sicer: v Buenos-Ajres 2. majnika 53 parobrodov z 9206 novimi naselci. V Montevideo je dojadralo ravno tisti dan 62 tujih parnikov s 1159 novimi naselci.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljnínamen za mesec veliki traven (maj).

a) Glavni namen:

Obupljive duše.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Vsakako ostane zemlja dolina solz. „Na svetu vas čaka britkost,“ nam govori Zveličar, pa pristavlja: „Bodite serčni; jaz sem premagal svet“ (Jan. 16, 33). tako da „imamo v njem mir in da v vsaki britkosti lahko veselja poskakujemo,“ ne sicer veselja zbog posestva, ampak zarad upanja; ne zarad tega, kar sedaj imamo in vživamo, ampak zavoljo tega, kar nas tamkaj čaka.

Posebno dober pripomoček proti ti bolezni obupnosti v naših zadnjih časih je nam revnim zemljanom pobožnost k sv. Jezusovemu Sercu. V Jezusovo Serce naj po nasvetu velikega misleca o. Ravinjan-a maloserčni položé vse, karkoli jih teži gledé preteklosti; kolikor težje, toliko globočje se bo vtopilo v tem morji usmiljenja. Ki so od sedanjosti stiskani, ki so v skerbéh zarad prihodnosti, naj se spomnijo na besede: Pri-

dite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, in jaz vas bom poživil. Pri ognji Jezusovega Serca naj se mlačni ogrejejo. V njegovem svetišči naj se vsi naj tesneje oklepajo Jezusa Kristusa, bodi si v boji, bodi si v terpljenji. Po priprošnji Device Marije, matere sv. upanja, bodo verniki iz Jezusovega Serca, kot božjega studenca, v molitvi zajemali svetlobo in moč, serčnost in tolažbo, in vso pomoč proti vsakemu sovražniku, tudi proti skušnjavi obupnosti. Imenovali smo obupnost naj bolj plašljivo skušnjava; je pa tudi naj bolj neumna skušnjava.

Kajti, kar se tiče zadeve vesoljne Cerkve, naravnost nasprotuje v tem oziru taka maloserčnost izrečni obljubi Gospodovi, ki je rekel, da je peklena vrata ne bodo premagala, da je On sovražnika, svet premagal, da hoče pri nji ostati vse dni do konca sveta. A tudi gledé našega osebnega zveličanja obupati bi bilo naj neumneje djanje, kar sploh zamoremo storiti. Pač se lahko pogubimo, vsaj smo gotovo zgubljeni na veke, če upanje zgubimo; gotovo pa se zveličamo, če terdno upamo. Up ne osramoti, ker se opira na Boga in njegovo milost in njegovo pomoč, in ne na človeško moč. Ko bi zdel se tudi vsak up brezvspešen, če tudi človek v svoji kratkovidnosti nikake rešitve več ne vidi: upanje ozira se na Gospoda, ki več more storiti, kakor mi razumeti, ki je vseomogočen. Kadar je noč naj temnejša, ko vihar naj strašnejše razsaja, ko se vse krog tebe hoče pogrezniti, da, še več, ko si že skoraj smerti si svest; tedaj se oklepaj toliko terdneje, toliko tesneje Njega, ki se ne spreminja, Boga, usmiljenega in večno zvestega. Če začneš obupovati, začneš se že tudi pogrezovati, kakor se je zgodilo Petru na valovji; ako zgubiš upanje, zgubiš vse, kar te more rešiti. Vendar občutka bojazni in strahu, ki ti ga pošlje Gospod o takem času, ne smeš zameniti z grehom obupnosti in maloserčnosti. Varuj se obupnosti, voljno pa terpi tisto boječnost, tisti strah. Gospod ti bo slednjič odvzel ves strah, in tvojemu sercu podelil serčnost in veselost. Tako se gotovo zgodi, ako ne zgubiš poterpljenja in upanja.

Nada brezbožnega, ki si hoče srečo najti brez Boga, je brezbožnost, je prazna, ne bo se spolnila. Upanje grešnikovo, ki si misli z grehom doseči blagor v Bogu, je nespamet; bogokletstvo bi bilo, ko bi razumel, kaj se to pravi. Up onega, ki greši zato, ker je Bog usmiljen, je prederznost ter greh zoper sv. Duha. Nada grešnikova, ki slepo in nepremišljeno svojemu slabemu nagnjenju sledi, je lahkomišljenost; taki grešnik naj pač pomisli, da čas milosti ne terpi večno. Grešnik pa, ki se hoče spreobrniti, in kdorkoli Gospoda išče, naj terdno upa in le enega naj se boji, da ne zgubi upanja. Nikdar naj ne reče: Moj greh je prevelik, kakor da mi mogel zadobiti odpusčenje. Ker dokler živi, naj pomni, da more še milost doseči, in jo tudi doseže, berž ko greh zapusti.

Prav posebno pa se skazuje upanje z molitvijo, in zato „molitev samega Boga premaga.“ Z orožjem molitve borimo se tedaj ta mesec serčno in junaško za nas vse, pred vsem pa še za tiste, ki obupujejo, ali ki so že celo up zgubili.

b) Posebni nameni:

20. *Binkošti.* Vnetje keršč. ljubezni. Pridno obiskovanje nedeljske službe Božje. 12 samostanskih prednikov.

21. *Binkoštni pond.* Spreobrnjenje več velikih grešnikov. Odstranjenje več pohujšanj. Katehumen, ki se je zmešal.

22. *S. Julija*. Kaznilnicam vodstvo v keršč. duhu. Več vdov in devic. Nekaj zelo strastnih.

23. *S. Andrej Bobôla*. Odstranjenje in odvernjenje sovraštev in preprirov. Prusko in rusko Poljsko.

24. *S. Marija Pomočnica*. Marijino varstvo za Cerkev in državo. Več imenitnih oseb in njih ot. Nekaj važnih volitev.

25. *S. Gregorij VII.* Škofje. Pospeševatelji molitvenega apostolstva in Serca Jezusovega bratovščine. Več dijakov (tudi naših). (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolnik in terdovraten grešnik, da bi mu Bog dal pravo spoznanje. — Dva mlada človeka za eno posebno zadevo; in da bi se za neko reč pravica pokazala. — Nekdo v dober namen. — Več dijakov za spoznanje. — Odvernjenje slane in hude ure. — Na ušesi bolan.

Zahvale.

Bolna sem se priporočevala sv. Deodatu, in bila sem hitro uslišana, že sem bolniško posteljo zapustila in okrevala. Bodi češčen in hvaljen sv. Deodat!

A. K.

Celo zimo sem bila bolna, na priporočevanje k N. lj. Gospé sem toliko okrevala, da morem hoditi. Toraj: češčena bodi Naša lj. Gospa presv. Serca!

A. M.

Bila sem vsled hudega padca nevarno bolna skoz 14 dni; obljubila in začela pa sem nato 9dnevno k Jezusovemu presv. Sercu in sv. Antonu, in bilo mi je precej prvi dan bolje ter sem zdaj iz nevarnosti, kar po obljubi z naj priserčni so hvaležnostjo naznanjam.

Iz Kranja.

M. K.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Premilostni gospod knez in škof so se 9. t. m. s svojega romanja vernili domú.

Pervo sv. Obhajilo je 9. t. m. v uršulinski cerkvi prejelo do 70 učenk; poprešnji četertek pa enako družih 50. Govor pri teh imel je P. Klinkovström. Sv. Alojzija dan pridejo na versto še učenke notranje šole. Bog jih potrdi v njih lepih sklepah!

Iz Ljubljane. Procesije križev teden so se obhajale pri vgodnem vremenu in naj lepšem redu. Tudi je bilo precejšno vdeleževanje, zlasti so bile cerkve polne pri dotičnih opravilih. Pogrešajo pa se verniki iz oddeikov, ki prav posebno potrebujejo božjega blagoslova, kakoršnega križev teden pri procesijah očitno prosimo. Vedno se poroča, kako je nevaren sedanji stan in tako

rekoč vrè pod pepelom; naredba večne modrosti je, da Bog hoče prošni biti za darove, in ker jih vsi potrebujemo, zato naj bi se tudi vsi stanovi prošeni vdeleževali. Eden naj potrebnih darov pa je tudi mir; zato naj bi ga prosili od Boga tudi stanovi, ki so ga najbolj potrebni.

Šmarnice se pridno obiskujejo, kakor po vsih cerkvah, tako posebno tudi v Šenkavžu. Govori P. Lercha so izvršni. Upajmo tudi dobrega sadu.

Šmarnic VI. letnika od l. 1872 založnik je g. H. Ničman, in dobivajo se pri njem.

V Smledniku je bil 5. t. m. pokopan ondodni verli in sploh spoštovani učitelj g. Mart. Krek. Dopis, ki nam je prepozno došel, prih.)

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji: Čast. gosp. Anton Bilan, duhoven splistke vladikovine, je začasno nameščen pri sv. Jakobu v Terstu. Čast. gosp. Čuček, duhovni pomočnik v Lovranu, pride kot župni upravitelj v Gerdoselo. Čast. gosp. Marčinko pride iz Kastva v Lovran. Čast. gospod Dobravec je premeščen iz Drage v Štorje č. g. Ant. Usmiani iz Pazna v Umago. Razpisani ste župniji v Valmovraži in v Truškah.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neka dobrotna roka 40 kr. — Nekteri gospodje 8 gld. — Preč. g. župnik J. E. Vovk 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Šmarjete 26 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Leskovec 5 gld. — Št. Jernej 6 gld. — Kostanjevica 6 gld. 66 kr. — Sv. Križ pri Kost. 2 gld. 52 kr. — Iz Idrije od brat. družnikov 31 gld. 10 kr. za leto 1888 (popr. za poprešnji list).

Za Marijanišče: Prečast. gospod dr. Jan. Janežič 2 gld.

Za pogorelce na Vinici: Nabirka pri sv. Jakobu v Ljubljani 4 gld.

Za afrikanski misijon: Ana Merhar iz Dol. vasi 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Dupljan 10 gld. 5 kr. — Z Goričice 79 gld. 10 kr. — S Kamne Gorice 29 gld. 25 kr. — Iz Brezovca 51 gld. — Z Ustij 5 gld. 40 kr. — Iz Ježice 25 gld. — Antonija Šebat 1 gld. — Iz Zavratca 6 gld. 20 kr. — Iz Begunj na Gorenjskem 13 gld. 15 kr. — Iz Preddevora 15 gld. 30 kr. — Iz Šent-Lorenca ob Temenici 25 gld. 30 kr. — Iz Slavine 61 gld. 10 kr. — S Sel pri Kamniku 32 gld. 50 kr. — S Prečine 17 gld. — Z Radovice 15 gld. — S Cola pri Vipavi 37 gld. 14 kr. — S Prema 10 gld. 15 kr. — Z Unca po č. g. župniku 7 gld. — S Polja po č. g. Fr. Mekincu 27 gld.

Današnja številka ima prilogo: **Molitev, velik pripomoček k zveličanju.**

Vredništvo.